

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

29. července 2024*

„Řízení o předběžné otázce – Dohoda o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska na straně druhé – Předání osoby do Spojeného království za účelem trestního stíhání – Pravomoc vykonávajícího justičního orgánu – Riziko porušení základního práva – Článek 49 odst. 1 a čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv Evropské unie – Zásada legality trestných činů a trestů – Změna systému podmíněného propuštění nepříznivá pro tuto osobu“

Ve věci C-202/24 [Alchaster]ⁱ,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaná rozhodnutím Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko) ze dne 7. března 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 14. března 2024, v řízení o výkonu zatýkacích rozkazů vydaných proti

MA,

za účasti:

Minister for Justice and Equality,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, T. von Danwitz, F. Biltgen a Z. Csehi, předsedové senátu, S. Rodin, A. Kumin, N. Jääskinen, M. L. Arastey Sahún a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

za soudní kancelář: A. Lamote, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. června 2024,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za Minister for Justice and Equality a Irsko: M. Browne, Chief State Solicitor, D. Curley, S. Finnegan a A. Joyce, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: J. Fitzgerald, SC, a A. Hanrahan, BL,
- za MA: S. Brittain, BL, M. Lynam, SC, C. Mulholland, solicitor, a R. Munro, SC,

* Jednací jazyk: angličtina.

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

- za maďarskou vládu: Z. Biró-Tóth a M. Z. Fehér, jako zmocněnci,
 - za vládu Spojeného království: S. Fuller, jako zmocněnec, ve spolupráci s: V. Ailes, J. Pobjoy, barristers, a J. Eadie, KC,
 - za Evropskou komisi: H. Leupold, F. Ronkes Agerbeek a J. Vondung, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 27. června 2024,
- vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu Dohody o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska na straně druhé (Úř. věst. 2021, L 149, s. 10, dále jen „Dohoda o obchodu a spolupráci“), ve spojení s čl. 49 odst. 1 a čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla podána v souvislosti s výkonem čtyř zatýkacích rozkazů v Irsku, které byly vydány na MA justičními orgány Spojeného království Velké Británie a Severního Irska za účelem trestního stíhání.

Právní rámec

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

- 3 Článek 7 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), stanoví:

„Nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem. Rovněž nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.“

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV

- 4 Bod 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1), stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.“

- 5 Článek 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody.“

Dohoda o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii

- 6 Článek 126 Dohody o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 2020, L 29, s. 7) stanoví:

„Stanoví se přechodné období nebo období provádění, které začíná dnem vstupu této dohody v platnost a končí dnem 31. prosince 2020.“

Dohoda o obchodu a spolupráci

- 7 Bod 23 odůvodnění Dohody o obchodu a spolupráci zní následovně:

„BEROUCÉ V ÚVAHU, že spolupráce mezi Spojeným královstvím a [Evropskou] unií v oblasti prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů a výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení, umožní posílit bezpečnost Spojeného království a Unie.“

- 8 Článek 1 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„Tato dohoda vytváří základ širokých vztahů mezi stranami v prostoru prosperity a dobrého sousedství, které se vyznačuje úzkými a mírovými vztahy založenými na spolupráci a respektování autonomie a svrchovanosti stran.“

- 9 Článek 3 odst. 1 Dohody o obchodu a spolupráci zní následovně:

„Strany se navzájem respektují a v dobré víře si vzájemně pomáhají při plnění úkolů vyplývajících z této dohody a jakékoli doplňující dohod.“

- 10 Článek 522 odst. 1 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„Cílem této části je zajistit spolupráci v oblasti prosazování práva a justiční spolupráci mezi členskými státy a orgány, institucemi a jinými subjekty Unie na jedné straně a Spojeným královstvím na straně druhé, pokud jde o prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů a o předcházení praní peněz a financování terorismu a boj proti nim.“

- 11 Článek 524 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„1. Spolupráce stanovená v této části je založena na dlouhodobé úctě stran a členských států k demokracii, právnímu státu a ochraně základních práv a svobod jednotlivců, jež jsou mimo jiné stanoveny ve Všeobecné deklaraci lidských práv [, přijaté Valným shromážděním Organizace Spojených národů dne 10. prosince 1948] a v [EÚLP], a na tom, že je důležité uplatňovat práva a svobody obsažené v této úmluvě na vnitrostátní úrovni.“

2. Žádným ustanovením této části se nemění povinnost ctít základní práva a právní zásady, jak jsou vtěleny zejména do [EÚLP] a v případě Unie a jejích členských států do [Listiny].“

12 Článek 596 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„Cílem této hlavy je zajistit, aby systém vydávání osob mezi členskými státy na jedné straně a Spojeným královstvím na straně druhé byl založen na mechanismu předávání osob na základě zatýkacího rozkazu v souladu s podmínkami této hlavy.“

13 Článek 599 odst. 3 Dohody o obchodu a spolupráci zní následovně:

„S výhradou článku 600, čl. 601 odst. 1 písm. b) až h), článku 602, článku 603 a článku 604 neodmítne stát vykonat zatýkací rozkaz vydaný v souvislosti s následujícím jednáním, za něž lze uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně dvanácti měsíců:

a) jednání jakékoli osoby, která přispěla ke spáchání skupinou osob sledujících společný cíl jednoho nebo více trestných činů v oblasti terorismu, jako jsou trestné činy uvedené v člancích 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu, přijaté ve Štrasburku dne 27. ledna 1977, [...]; nebo

b) terorismus podle definice v příloze 45.“

14 Články 600 a 601 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví důvody pro povinné odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu a jiné důvody pro odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu.

15 Článek 602 odst. 1 a 2 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„1. Výkon zatýkacího rozkazu nesmí být odmítnut z důvodu, že vykonávající stát by mohl považovat daný trestný čin považovat za politický trestný čin, za trestný čin spojený s politickým trestným činem nebo za trestný čin spáchaný z politických pohnutek.

2. Spojené království i Evropská unie jednající jménem kteréhokoli ze svých členských států však mohou oznámit specializovanému výboru pro spolupráci v oblasti prosazování práva a justiční spolupráci, že odstavec 1 se uplatní pouze na:

a) trestné činy uvedené v člancích 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu;

b) trestné činy založení organizované zločinecké skupiny nebo účasti na organizované zločinecké skupině za účelem spáchání jednoho nebo více trestných činů uvedených v člancích 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu, pokud tyto trestné činy založení organizované zločinecké skupiny nebo účasti na organizované zločinecké skupině odpovídají popisu chování uvedenému v čl. 599 odst. 3 této dohody, a

c) terorismus, jak je vymezen v příloze 45 této dohody.“

16 Článek 603 odst. 1 a 2 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„1. Výkon zatýkacího rozkazu nesmí být odmítnut z toho důvodu, že vyžádaná osoba je státním příslušníkem vykonávajícího státu.

2. Spojené království i Unie jednající jménem kteréhokoli ze svých členských států mohou oznámit specializovanému výboru pro spolupráci v oblasti prosazování práva a justiční spolupráci, že vlastní státní příslušníci daného státu nebudou předáváni nebo že předávání jejich vlastních státních příslušníků bude povoleno pouze za určitých stanovených podmínek. Oznámení musí být založeno na důvodech souvisejících se základními zásadami nebo praxí vnitrostátního právního řádu Spojeného království nebo státu, jehož jménem bylo oznámení učiněno. V takovém případě může Evropská unie jménem kteréhokoli ze svých členských států nebo případně Spojené království v přiměřené lhůtě po obdržení oznámení druhé strany oznámit specializovanému výboru pro spolupráci v oblasti prosazování práva a justiční spolupráci, že vykonávající justiční orgány daného členského státu nebo případně Spojeného království mohou odmítnout předávání svých státních příslušníků do tohoto státu nebo že toto předávání bude povoleno pouze za určitých stanovených podmínek.“

- 17 Článek 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„Výkon zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podléhat těmto zárukám:

[...]

c) jsou-li závažné důvody domnívat se, že existuje reálné riziko z hlediska ochrany základních práv vyžádané osoby, může vykonávající justiční orgán případně předtím, než rozhodne o výkonu zatýkacího rozkazu, případně požadovat doplňující záruky ohledně zacházení s vyžádanou osobou po jejím předání.“

- 18 Článek 613 odst. 2 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující stát, za nedostatečné pro to, aby mohl o předání rozhodnout, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na článek 597, články 600 až 602, článek 604 a článek 606, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány [...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 19 District Judge (okresní soudce) Magistrates' Courts of Northern Ireland (Soud prvního stupně Severního Irsku, Spojené království) vydal čtyři zatýkací rozkazy na MA pro trestné činy související s terorismem, které měly být údajně spáchány v období od 18. do 20. července 2020 a z nichž za některé lze uložit doživotní trest odnětí svobody.
- 20 Rozsudkem ze dne 24. října 2022 a usneseními z téhož dne a ze dne 7. listopadu 2022 nařídil High Court (Vrchní soud, Irsko) předání MA do Spojeného království a zároveň zamítl jeho žádost o povolení podat odvolání ke Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko).
- 21 Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko), který je předkládajícím soudem, rozhodnutím ze dne 17. ledna 2023 povolil MA podat kasační opravný prostředek proti tomuto rozsudku a uvedeným usnesením High Court (Vrchní soud).
- 22 MA před předkládajícím soudem tvrdí, že jeho předání do Spojeného království je neslučitelné se zásadou legality trestných činů a trestů.

- 23 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že Dohoda o obchodu a spolupráci stanoví, že mezi Spojeným královstvím a členskými státy se uplatňuje mechanismus předávání. S ohledem na totožnost mezi tímto mechanismem a mechanismem zavedeným rámcovým rozhodnutím 2002/584, jakož i irskou právní úpravou, která toto rámcové rozhodnutí a Dohodu o obchodu a spolupráci provádí, má za to, že na základě této irské právní úpravy a uvedeného rámcového rozhodnutí je třeba se Spojeným královstvím zacházet jako s členským státem.
- 24 Uvedený soud upřesňuje, že pokud by byl MA předán do Spojeného království a odsouzen k trestu odnětí svobody, jeho případné podmíněné propuštění by se řídilo právní úpravou Spojeného království přijatou po údajném spáchání trestných činů, pro které je trestně stíhán.
- 25 Systém umožňující podmíněné propuštění v Severním Irsku (Spojené království) byl totiž s účinností od 30. dubna 2021 změněn. Před touto změnou měla osoba odsouzená za některé trestné činy související s terorismem nárok na automatické podmíněné propuštění po vykonání poloviny trestu. Podle systému platného od tohoto data bude muset podmíněné propuštění takové osoby schválit specializovaný orgán a bude k němu moci dojít až poté, co tato osoba vykoná dvě třetiny trestu.
- 26 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že Evropský soud pro lidská práva odmítl argument, že retroaktivní změny systémů prominutí trestu nebo předčasného propuštění představují porušení článku 7 EÚLP. Evropský soud pro lidská práva měl však v rozsudku ze dne 21. října 2013, *Del Río Prada v. Španělsko* (CE:ECHR:2013:1021JUD004275009), za to, že opatření přijatá během výkonu trestu mohou ovlivnit jeho rozsah. Pro rozhodnutí sporu v původním řízení je proto zásadní určit, zda tento rozsudek představuje změnu předchozí judikatury Evropského soudu pro lidská práva.
- 27 Supreme Court of the United Kingdom (Nejvyšší soud Spojeného království) v rozsudku ze dne 19. dubna 2023 rozhodl, že použití nového systému podmíněného propuštění od 30. dubna 2021 na trestné činy spáchané před jeho vstupem v platnost není neslučitelné s článkem 7 EÚLP, neboť tento systém pouze změnil podmínky výkonu trestů odnětí svobody dotčených osob, aniž prodloužil délku těchto trestů.
- 28 V této souvislosti, zejména s ohledem na záruky poskytované soudním systémem Spojeného království, pokud jde o uplatňování EÚLP, a vzhledem k tomu, že nebyl prokázán žádný systémový nedostatek, který by v případě předání MA znamenal pravděpodobné a hrubé porušení práv zaručených EÚLP, a s ohledem na možnost MA podat stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva, odmítl předkládající soud argumentaci MA vycházející z rizika porušení článku 7 EÚLP.
- 29 Předkládající soud si nicméně klade otázku, zda je možné dospět k podobnému závěru, pokud jde o riziko porušení čl. 49 odst. 1 Listiny.
- 30 V tomto ohledu tento soud uvádí, že vzhledem k tomu, že čl. 49 odst. 1 Listiny odpovídá čl. 7 odst. 1 EÚLP, musí mít tato dvě ustanovení v souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny v zásadě stejný dosah. Bylo by tedy možné se opřít o odůvodnění přijaté ve vztahu k čl. 7 odst. 1 EÚLP bez dalšího ověřování.
- 31 Soudní dvůr však dosud nerozhodoval o dopadech článku 49 Listiny, pokud jde o změnu vnitrostátních ustanovení o podmíněném propuštění.

- 32 Mimoto předkládající soud uvádí, že vzhledem k tomu, že vykonávající stát je povinen předat vyžádanou osobu, bude nutné posoudit, zda má tento stát pravomoc rozhodnout o argumentaci vycházející z neslučitelnosti ustanovení o trestech, která budou pravděpodobně uplatněna ve vystavujícím státě, s čl. 49 odst. 1 Listiny, když vystavující stát není povinen Listinu dodržovat a Soudní dvůr nastavil vysoké požadavky pro zohlednění rizika porušení základních práv ve vystavujícím členském státě.
- 33 Předkládající soud má tedy za to, že je třeba položit Soudnímu dvoru otázku týkající se kritérií, která má vykonávající justiční orgán použít k posouzení případné existence rizika porušení zásady legality trestů za okolností, kdy předání nebrání ani vnitrostátní Ústava, ani EÚLP.
- 34 Za těchto okolností se Supreme Court (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Pokud je podle [Dohody o obchodu a spolupráci] požadováno předání osoby pro účely trestního stíhání v souvislosti s teroristickými trestnými činy a daná osoba se snaží takovému předání bránit na základě tvrzení, že by to představovalo porušení článku 7 [EÚLP] a čl. 49 odst. [1] [Listiny], neboť bylo přijato legislativní opatření, jež mění část trestu, která by měla být vykonána ve formě odnětí svobody, a také systém podmíněného propuštění, jež bylo přijato po spáchání údajného trestného činu, v souvislosti s nímž se žádá o předání, a pokud se uplatní následující úvahy:

- i) dožadující stát (v tomto případě Spojené království) je stranou EÚLP a provádí [EÚLP] ve vnitrostátním právu [...];
- ii) použití dotčených opatření na vězněné osoby, které již vykonávají trest uložený soudem, bylo soudy Spojeného království [...] považováno za slučitelné s EÚLP;
- iii) stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva může i nadále podat každá osoba, včetně dotčeného jednotlivce, pokud je předána;
- iv) neexistuje žádný důvod domnívat se, že by jakémukoli rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva nebylo dožadujícím státem vyhověno;
- v) z toho důvodu je Supreme Court (Nejvyšší soud) přesvědčen, že nebylo prokázáno, že by předání osoby představovalo reálné riziko porušení článku 7 EÚLP nebo [vnitrostátní Ústavy];
- vi) není namítáno, že by předání osoby bránil článek 19 Listiny;
- vii) článek 49 Listiny se nevztahuje na soudní řízení ani na postup stanovení trestu;
- viii) není tvrzeno, že existují důvody se domnívat, že existuje významný rozdíl v použití článku 7 EÚLP a článku 49 Listiny;

je soud, proti jehož rozhodnutí není přípustný opravný prostředek ve smyslu čl. 267 třetího pododstavce SFEU a s ohledem na čl. 52 odst. 3 Listiny a závazek důvěry mezi členskými státy a osobami povinnými předávat na základě ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584 a [Dohody o obchodu a spolupráci], oprávněn dospět k závěru, že vyžádaná osoba neprokázala existenci reálného rizika, že by její předání bylo porušením čl. 49 odst. [1] Listiny, nebo je takový soud povinen provést doplňující šetření, a pokud ano, jaká je povaha a rozsah tohoto šetření?“

Řízení před Soudním dvorem

- 35 Usnesením ze dne 22. dubna 2024, Alchaster (C-202/24, EU:C:2024:343), předseda Soudního dvora se rozhodl zahájit zrychlené řízení o předběžné otázce upravené v čl. 105 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.

K předběžné otázce

- 36 Úvodem je třeba v souvislosti s tím, že předkládající soud odkazuje v odůvodnění předkládacího rozhodnutí i ve znění své otázky na rámcové rozhodnutí 2002/584, připomenout že, jak zdůraznil generální advokát v bodě 33 svého stanoviska, z čl. 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí vyplývá, že působnost tohoto rozhodnutí se omezuje na výkon evropských zatýkacích rozkazů vydaných členskými státy. Z toho vyplývá, že uvedeným rámcovým rozhodnutím se neřídí výkon takových zatýkacích rozkazů, jako jsou zatýkací rozkazy dotčené v původním řízení, vydané Spojeným královstvím po uplynutí přechodného období v souladu s článkem 126 Dohody o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a z Evropského společenství pro atomovou energii dne 31. prosince 2020.
- 37 Je tedy třeba mít za to, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda Dohoda o obchodu a spolupráci, ve spojení s čl. 49 odst. 1 Listiny, musí být vykládána v tomto smyslu, že vykonávající justiční orgán je povinen, pokud osoba, na kterou je vydán zatýkací rozkaz na základě této dohody, namítá riziko porušení tohoto čl. 49 odst. 1 v případě předání do Spojeného království v důsledku pro tuto osobu nepříznivé změny podmínek podmíněného propuštění, ke které došlo po údajném spáchání trestného činu, pro který je tato osoba stíhána, posoudit existenci tohoto rizika před rozhodnutím o výkonu tohoto zatýkacího rozkazu v situaci, kdy tento justiční orgán již vyloučil riziko porušení článku 7 EÚLP na základě záruk, které Spojené království obecně skýtá, pokud jde o dodržování EÚLP, a možnosti téže osoby podat stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva.
- 38 I když předkládající soud ve své otázce formálně neuvedl žádné konkrétní ustanovení Dohody o obchodu a spolupráci, taková skutečnost nebrání Soudnímu dvoru, aby předkládajícímu soudu poskytl všechny prvky výkladu unijního práva, které mohou být užitečné pro rozhodnutí ve věci, která mu byla předložena, bez ohledu na to, zda je tento soud ve své otázce zmínil [obdobně viz rozsudek ze dne 18. dubna 2023, E. D. L. (Důvod pro odmítnutí na základě onemocnění), C-699/21, EU:C:2023:295, bod 29].
- 39 Článek 1 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví, že tato dohoda vytváří základ širokých vztahů mezi Unií a Spojeným královstvím v prostoru prosperity a dobrého sousedství, které se vyznačuje úzkými a mírovými vztahy založenými na spolupráci a respektování autonomie a svrchovanosti stran.
- 40 Za tímto účelem je cílem Dohody o obchodu a spolupráci zejména, jak vyplývá z bodu 23 odůvodnění této dohody, posílit bezpečnost Unie a Spojeného království umožněním spolupráce v oblasti prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů a výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení.

- 41 Tento zvláštní cíl, který je součástí obecného cíle Dohody o obchodu a spolupráci stanoveného v článku 1 této dohody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2021, *Governor of Cloverhill Prison a další*, C-479/21 PPU, EU:C:2021:929, bod 67), je proveden v třetí části této dohody, jak uvádí čl. 522 odst. 1 uvedené dohody.
- 42 Pokud jde o všeobecné podmínky použití této třetí části, čl. 524 odst. 1 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví, že spolupráce stanovená v uvedené třetí části je založena na dlouhodobé účtě Unie, Spojeného království a členských států k demokracii, právnímu státu a ochraně základních práv a svobod jednotlivců, jež jsou mimo jiné stanoveny ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v EÚLP, a na tom, že je důležité uplatňovat práva a svobody obsažené v EÚLP na vnitrostátní úrovni.
- 43 V rámci této spolupráce má hlava VII též třetí části za cíl podle článku 596 Dohody o obchodu a spolupráci zajistit, aby byl systém vydávání osob mezi členskými státy na jedné straně a Spojeným královstvím na straně druhé založen na mechanismu předávání osob na základě zatýkácího rozkazu v souladu s podmínkami této hlavy.
- 44 Články 600 a 601 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví případy, kdy musí být výkon zatýkácího rozkazu vydaného na základě této dohody odmítnut nebo kdy se tak může stát.
- 45 Mimoto články 602 a 603 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví pravidla týkající se výjimky v případě politických trestných činů a výjimky založené na státní příslušnosti, zatímco článek 604 této dohody stanoví záruky, které musí ve zvláštních případech poskytnout vystavující stát.
- 46 I když žádné ustanovení Dohody o obchodu a spolupráci výslovně nestanoví, že jsou členské státy povinny vyhovět zatýkácímu rozkazu vydanému Spojeným královstvím na základě této dohody, ze struktury hlavy VII třetí části uvedené dohody a zejména z funkcí článků 600 až 604 též dohody vyplývá, že jak zdůraznil generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, členský stát může odmítnout výkon takového zatýkácího rozkazu pouze z důvodů vyplývajících z Dohody o obchodu a spolupráci [obdobně viz rozsudek ze dne 14. září 2023, *Sofijska gradska prokuratura* (Po sobě jdoucí zatýkácí rozkazy), C-71/21, EU:C:2023:668, bod 48].
- 47 Pokud jde specificky o takovou situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, čl. 599 odst. 3 Dohody o obchodu a spolupráci ostatně stanoví konkrétně, že s výhradou článku 600, čl. 601 odst. 1 písm. b) až h) a článků 602 až 604 této dohody neodmítne stát vykonat zatýkácí rozkaz vydaný zejména v souvislosti s terorismem, pokud lze za dotčené trestné činy uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejmeně dvanácti měsíců.
- 48 I když z výše uvedeného vyplývá, že vykonávající justiční orgán je v zásadě povinen vyhovět takovému zatýkácímu rozkazu, jako jsou rozkazy dotčené v původním řízení, nic to nemění na tom, že čl. 524 odst. 2 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví, že žádným ustanovením třetí části této dohody se nemění povinnost ctít základní práva a právní zásady, které jsou vtěleny zejména do EÚLP a v případě Unie a jejích členských států do Listiny.
- 49 Povinnost dodržovat Listinu, připomenutá v tomto čl. 524 odst. 2, je uložena členskými státy, rozhodují-li o předání osoby do Spojeného království, jelikož rozhodnutí o takovém předání představuje uplatňování unijního práva ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny. Vykonávající justiční orgány členských států jsou proto povinny při přijímání tohoto rozhodnutí zaručit dodržování

základních práv uznaných Listinou vůči osobě, na kterou je vydán zatýkácí rozkaz na základě Dohody o obchodu a spolupráci, aniž je v tomto ohledu relevantní skutečnost, že se Listina ve Spojeném království nepoužije (obdobně viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 52 a 53).

- 50 Mezi těmito právy jsou zejména práva, která vyplývají z čl. 49 odst. 1 Listiny, který stanoví zejména, že nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.
- 51 Existence rizika porušení uvedených práv proto může umožňovat vykonávajícímu justičnímu orgánu po náležitém přezkumu evropskému zatýkácímu rozkazu na základě Dohody o obchodu a spolupráci nevyhovět [obdobně viz rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky v systému soudnictví), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 59; ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 72, jakož i ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 43].
- 52 Pokud jde o podmínky takového přezkumu, z judikatury Soudního dvora týkající se rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že posouzení reálnosti rizika porušení základních práv zaručených v člancích 4, 7, 24 a 47 Listiny při řízení o výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí být v zásadě prováděno v rámci přezkumu o dvou odlišných fázích, které nelze zaměňovat, jelikož zahrnují analýzu na základě rozdílných kritérií, a které musí být prováděny postupně [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 89 až 94; ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky v systému soudnictví), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 60, 61 a 68; ze dne 18. dubna 2023, E. D. L. (Důvod pro odmítnutí na základě onemocnění), C-699/21, EU:C:2023:295, bod 55, jakož i ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 46 a citovaná judikatura].
- 53 Za tímto účelem musí vykonávající justiční orgán v rámci první fáze určit, zda existují objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které nasvědčují existenci reálného rizika, že ve vystavujícím členském státě dojde k porušení některého z těchto základních práv z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků nebo z důvodu nedostatků, které obzvláště ovlivňují objektivně určitelnou skupinu osob [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89; ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 102, jakož i ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 47].
- 54 V rámci druhé fáze musí vykonávající justiční orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, do jaké míry mohou mít nedostatky, které byly zjištěny v první fázi přezkumu uvedeného v předchozím bodě tohoto rozsudku, dopad na osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, a zda vzhledem k její osobní situaci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že této osobě hrozí reálné riziko porušení uvedených základních práv v případě předání do vystavujícího členského státu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 94; ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 106, jakož i ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 48].

- 55 Nicméně, jak generální advokát v podstatě uvedl v bodě 76 svého stanoviska, požadavek na provedení takového dvoufázového přezkumu nelze použít na posuzování rizika porušení čl. 49 odst. 1 Listiny v průběhu řízení o výkonu zatýkacího rozkazu vydaného na základě Dohody o obchodu a spolupráci.
- 56 Zjednodušený a efektivní systém předávání odsouzených nebo podezřelých osob zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584 je totiž založen na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy, a na základě zásady vzájemného uznávání, která podle bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky v systému soudnictví), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 40 a 41, jakož i ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, body 35 a 36].
- 57 Zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [v tomto smyslu viz posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 191, jakož i rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 93].
- 58 Při uplatňování unijního práva tedy mohou být členské státy povinny na základě tohoto práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Uníí [v tomto smyslu viz posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 192, jakož i rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 94].
- 59 V této souvislosti má povinnost prokázat existenci takových nedostatků, jako jsou nedostatky uvedené v bodě 53 tohoto rozsudku, předtím, než bude možné konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda vůči osobě, na kterou byl vydán zatýkací rozkaz, existuje reálné riziko porušení základního práva, právě za cíl zajistit, aby takové ověření nemohlo být provedeno jinak než ve výjimečných případech, a představuje tak důsledek domněnky dodržování základních práv vystavujícím členským státem, která vyplývá ze zásady vzájemné důvěry (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, body 114 až 116).
- 60 Dodržování této povinnosti umožňuje zejména zaručit rozdělení odpovědnosti mezi vystavující členský stát a vykonávající členský stát, pokud jde o zachování požadavků vlastních základních právům, které vyplývá z plného uplatňování zásad vzájemné důvěry a vzájemné uznávání, na nichž je postaveno fungování mechanismu evropského zatýkacího rozkazu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 46; ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, body 72 a 96, jakož i ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 43].
- 61 Zásada vzájemné důvěry je přitom specifickým rysem vztahů mezi členskými státy.

- 62 Tato zásada totiž spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 SEU, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí [v tomto smyslu viz posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 168].
- 63 Uvedená zásada má mimoto pro Unii a pro její členské státy zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic [v tomto smyslu viz posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 191].
- 64 Soudní dvůr navíc upřesnil, že omezení možnosti ověřit, zda jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zakotvená Listinou, na výjimečné případy, je spojeno s vlastní povahou Unie a podílí se na rovnováze, na které je Unie založena [v tomto smyslu viz posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, body 193 a 194].
- 65 Zajisté není vyloučeno, že mezinárodní dohoda může zakládat vysokou úroveň důvěry mezi členskými státy a určitými třetími zeměmi.
- 66 Soudní dvůr rozhodl, že tak tomu je, pokud jde o vztahy mezi členskými státy a Norským královstvím [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. září 2023, Sofijska gradska prokuratura (Po sobě jdoucí zatýkácí rozkazy), C-71/21, EU:C:2023:668, body 32 a 39].
- 67 Tato třetí země se nicméně nachází ve zvláštní situaci, jelikož udržuje s Unií výsadní vztahy, které překračují rámec hospodářské a obchodní spolupráce, jelikož je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, účastní se společného evropského azylového systému, provádí a uplatňuje schengenské *acquis* a uzavřela s Unií dohodu o postupu předávání mezi členskými státy Unie a Islandem a Norskem, která vstoupila v platnost dne 1. listopadu 2019 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2021, JR (Zatýkácí rozkaz – Odsouzení ve třetím státě, který je členem EHP), C-488/19, EU:C:2021:206, bod 60].
- 68 Soudní dvůr mimoto zdůraznil zaprvé, že smluvní strany této dohody v preambuli vyjádřily vzájemnou důvěru ve strukturu a fungování svých právních systémů a ve schopnost všech smluvních stran zajistit spravedlivý proces, a zadruhé, že ustanovení posledně uvedené dohody se velmi podobají odpovídajícím ustanovením rámcového rozhodnutí 2002/584 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, body 73 a 74).
- 69 Úvahu uvedenou v bodě 66 tohoto rozsudku, která je založena na zvláštních vztazích mezi Unií a některými členskými státy EHP, však nelze rozšířit na všechny třetí země.
- 70 Pokud jde konkrétně o režim zavedený Dohodou o obchodu a spolupráci, je třeba nejprve konstatovat, že tato dohoda nezakládá mezi Unií a Spojeným královstvím vztahy tak výsadní, jako jsou ty, které jsou popsány v judikatuře citované v bodech 67 a 68 tohoto rozsudku. Spojené království především není součástí evropského prostoru bez vnitřních hranic, jehož budování umožňuje mimo jiné právě zásada vzájemné důvěry.
- 71 Dále, i když ze znění čl. 524 odst. 1 Dohody o obchodu a spolupráci, uvedeného v bodě 42 tohoto rozsudku, vyplývá, že spolupráce mezi Spojeným královstvím a členskými státy je založena na dlouhodobé úctě k ochraně základních práv a svobod osob, tato spolupráce není prezentována tak, že spočívá na zachování vzájemné důvěry mezi dotčenými státy, která existovala před vystoupením Spojeného království z Unie dne 31. ledna 2020.

- 72 A konečně, existují podstatné rozdíly mezi ustanoveními Dohody o obchodu a spolupráci týkajícími se mechanismu předávání zavedeného touto dohodou a odpovídajícími ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 73 V tomto ohledu je třeba zejména zdůraznit, že toto rámcové rozhodnutí neobsahuje výjimky týkající se politické povahy trestných činů nebo státní příslušnosti vyžádané osoby umožňující výjimky z výkonu evropských zatýkacích rozkazů v situacích srovnatelných se situacemi uvedenými v čl. 602 odst. 2 a čl. 603 odst. 2 Dohody o obchodu a spolupráci. Tyto výjimky přitom odrážejí meze důvěry založené mezi stranami této dohody.
- 74 Stejně tak uvedené rámcové rozhodnutí neobsahuje ustanovení srovnatelné s čl. 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci, který výslovně stanoví, že jsou-li závažné důvody domnívat se, že existuje reálné riziko z hlediska ochrany jednoho nebo více základních práv vyžádané osoby, ať už se jedná o kterékoliv z nich, může vykonávající justiční orgán případně předtím, než rozhodne o výkonu zatýkacího rozkazu, požadovat doplňující záruky ohledně zacházení s vyžádanou osobou po jejím předání.
- 75 Tento čl. 604 písm. c) umožňuje požadovat dodatečné záruky s cílem rozptýlit pochybnosti týkající se dodržování základních práv ve vystavujícím státě, které nelze rozptýlit na základě důvěry existující mezi Spojeným královstvím a členskými státy, aniž je uplatnění tohoto mechanismu vázáno na předchozí zjištění existence systémových nebo celoplošných nedostatků nebo nedostatků, které obzvláště ovlivňují objektivně určitelnou skupinu osob.
- 76 Článek 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci zajisté výslovně nestanoví, že vykonávající justiční orgán může odmítnout vyhovět zatýkacímu rozkaz v případě, že neobdržel doplňující záruky nebo pokud by doplňující záruky, které obdržel, nebyly dostatečné k vyloučení důvodů, které jej původně vedly k domněnce, že existuje reálné riziko pro ochranu základních práv vyžádané osoby.
- 77 Jiný výklad tohoto ustanovení by přitom zbavil mechanismus, který stanoví toto ustanovení, veškerého užitečného účinku.
- 78 Z toho vyplývá, že vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o zatýkacím rozkazu vydaném na základě Dohody o obchodu a spolupráci, nemůže nařídit předání vyžádané osoby, pokud se po konkrétním a precizním přezkumu situace této osoby domnívá, že existují závažné důvody se domnívat, že existuje reálné riziko z hlediska ochrany základních práv této osoby v případě předání do Spojeného království.
- 79 Pokud se tedy osoba, na kterou byl vydán zatýkací rozkaz na základě Dohody o obchodu a spolupráci, dovolává u tohoto vykonávajícího justičního orgánu existence rizika porušení čl. 49 odst. 1 Listiny v případě předání této osoby do Spojeného království, nemůže uvedený vykonávající justiční orgán, aniž by porušil povinnost dodržovat základní práva zakotvenou v čl. 524 odst. 2 této dohody, takové předání nařídit, aniž po náležitém přezkumu konkrétně určil ve smyslu bodu 51 tohoto rozsudku, zda existují vážné důvody se domnívat, že uvedená osoba je vystavena reálnému riziku takového porušení.
- 80 Pro účely tohoto určení je třeba zaprvé zdůraznit, že i když existence prohlášení a přijetí mezinárodních smluv v zásadě zajišťujících dodržování základních práv není sama o sobě dostačující pro zajištění adekvátní ochrany před rizikem porušení základních svobod a práv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 57),

vykonávající justiční orgán je nicméně povinen zohlednit dlouhodobou úctu k ochraně základních svobod a práv osob ze strany Spojeného království, zejména pak těch, které jsou stanoveny ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v EÚLP, která je připomenuta výslovně v čl. 524 odst. 1 Dohody o obchodu a spolupráci, jakož i v ustanoveních stanovených a provedených v právu Spojeného království k zajištění dodržování základních práv stanovených v EÚLP (obdobně viz rozsudek ze dne 19. září 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 52).

- 81 Skutečnost, že vykonávající justiční orgán již vyloučil riziko porušení článku 7 EÚLP na základě záruk, které Spojené království obecně skýtá, pokud jde o dodržování EÚLP, a možnosti vyžádané osoby podat stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva, však nemůže být sama o sobě rozhodující.
- 82 Z bodu 78 tohoto rozsudku totiž vyplývá, že čl. 524 odst. 2 a čl. 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci, ve spojení s čl. 49 odst. 1 Listiny, ukládají vykonávajícímu justičnímu orgánu povinnost zkoumat všechny relevantní skutečnosti pro posouzení předvídatelné situace vyžádané osoby v případě jejího předání do Spojeného království, což na rozdíl od dvoufázového přezkumu uvedeného v bodech 52 až 54 tohoto rozsudku, znamená, že se současně zohlední jak pravidla a praxe obecně existující v této zemi, tak – při absenci použití zásad vzájemné důvěry a vzájemného uznávání – zvláštnosti individuální situace této osoby.
- 83 Proto, jak uvedl generální advokát v bodech 78 a 79 svého stanoviska, je vykonávající justiční orgán povinen provést nezávislé posouzení s ohledem na ustanovení Listiny, a nemůže se omezit na zohlednění judikatury Supreme Court of the United Kingdom (Nejvyšší soud Spojeného království) uvedené v bodě 27 tohoto rozsudku, nebo obecných záruk poskytovaných soudním systémem tohoto státu uvedených v bodě 28 tohoto rozsudku.
- 84 V tomto rámci musí být případné zjištění existence reálného rizika porušení čl. 49 odst. 1 Listiny v případě předání dotčené osoby do Spojeného království založeno na dostatku skutkových poznatků [obdobně viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, body 60 a 61].
- 85 Z toho důvodu bude moci vykonávající justiční orgán odmítnout vyhovět zatýkácímu rozkazu na základě čl. 524 odst. 2 a čl. 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci, ve spojení s čl. 49 odst. 1 Listiny, pouze tehdy, má-li k dispozici s ohledem na individuální situaci vyžádané osoby objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace prokazující závažné důvody se domnívat, že existuje reálné riziko porušení tohoto čl. 49 odst. 1 (obdobně viz rozsudky ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 59, a ze dne 19. září 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 61).
- 86 Zadruhé v souladu s povinností vzájemné pomoci v dobré víře stanovenou v čl. 3 odst. 1 Dohody o obchodu a spolupráci musí vykonávající justiční orgán při zkoumání případné existence rizika porušení čl. 49 odst. 1 Listiny plně využívat nástrojů stanovených v této dohodě s cílem podpořit spolupráci mezi ním a vystavujícím justičním orgánem.
- 87 V tomto ohledu zaprvé čl. 613 odst. 2 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví, že považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující stát, za nedostatečné pro to, aby mohl o předání rozhodnout, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na článek 604 Dohody o obchodu a spolupráci.

- 88 Tento justiční orgán je tedy povinen požádat o neprodlené poskytnutí jakýchkoli doplňujících informací, které považuje za nezbytné pro přijetí rozhodnutí o předání osoby, na kterou je vydán zatýkácí rozkaz na základě Dohody o obchodu a spolupráci.
- 89 Vzhledem k tomu, že zjištění vážného rizika porušení čl. 49 odst. 1 Listiny je nezbytně založeno na analýze práva vystavujícího státu, nemůže vykonávající justiční orgán, aniž by porušil povinnost vzájemné pomoci v dobré víře stanovenou v čl. 3 odst. 1 Dohody o obchodu a spolupráci, učinit toto zjištění bez předchozího vyžádání si informací týkajících se pravidel tohoto práva a způsobu, jakým mohou být uplatněna na individuální situaci vyžádané osoby, od vystavujícího justičního orgánu.
- 90 Zadruté v souladu s čl. 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci přísluší vykonávajícímu justičnímu orgánu, aby požadoval doplňující záruky, jsou-li závažné důvody domnívat se, že existuje reálné riziko porušení čl. 49 odst. 1 Listiny.
- 91 Vykonávající justiční orgán tedy bude moci odmítnout vyhovět zatýkácímu rozkazu vydanému na základě Dohody o obchodu a spolupráci z toho důvodu, že takové riziko existuje, pouze v případě, že vykonávající justiční orgán požádal o doplňující záruky a nezískal dostatečné záruky k vyloučení rizika porušení čl. 49 odst. 1 Listiny, které původně identifikoval.
- 92 Zatřetí konkrétně z hlediska působnosti čl. 49 odst. 1 Listiny z judikatury Soudního dvora vyplývá, že článek 49 Listiny obsahuje přinejmenším stejné záruky, jako jsou záruky zakotvené v článku 7 EÚLP, které musí být zohledněny na základě čl. 52 odst. 3 Listiny jakožto minimální úroveň ochrany (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 164; ze dne 5. prosince 2017, M. A. S. a M. B., C-42/17, EU:C:2017:936, bod 54; ze dne 2. února 2021, Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, bod 37, jakož i ze dne 10. listopadu 2022, DELTA STROY 2003, C-203/21, EU:C:2022:865, bod 46 a citovaná judikatura).
- 93 V této souvislosti předkládající soud uvádí, že podle právní úpravy Spojeného království přijaté po údajném spáchání trestných činů dotčených v původním řízení mohou být pachatelé určitých trestných činů souvisejících s terorismem, jako jsou trestné činy, z nichž je podezřelý MA, podmíněčně propuštěni pouze v případě, že to schválí specializovaný orgán a pouze po vykonání dvou třetin trestu, kdežto původní systém umožňoval automatické podmíněné propuštění poté, co odsouzená osoba vykonala polovinu trestu.
- 94 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že pro účely použití článku 7 EÚLP je třeba rozlišovat mezi opatřením, které představuje „trest“, a opatřením, které se týká jeho „výkonu“ nebo „provedení“. Pokud se povaha a účel opatření týkají prominutí trestu nebo změny v systému podmíněného propuštění, není toto opatření nedílnou součástí „trestu“ ve smyslu tohoto článku 7 (ESLP, 21. října 2013, Del Río Prada v. Španělsko, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, bod 83).
- 95 Jelikož rozdíl mezi opatřením, které představuje „trest“, a opatřením, které se týká jeho „výkonu“, není v praxi vždy jednoznačný, je třeba pro určení, zda se opatření přijaté během výkonu trestu týká pouze podmínek výkonu trestu, nebo naopak ovlivňuje jeho rozsah, posoudit v každém jednotlivém případě, co skutečně představoval uložený „trest“ podle vnitrostátního práva platného v rozhodné době, nebo jinými slovy, jaká byla jeho inherentní povaha (ESLP, 21. října 2013, Del Río Prada v. Španělsko, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, body 85 a 90).

- 96 V tomto ohledu Evropský soud pro lidská práva nedávno potvrdil, že skutečnost, že prodloužení časové hranice pro podmíněné propuštění, ke kterému došlo po odsouzení, může vést ke zpřísnění situace uvěznění, se týká výkonu trestu, a nikoli trestu samotného, a že z takové okolnosti nelze tudíž dovodit, že by uložený trest byl přísnější než trest uložený soudem, který rozhodoval ve věci samé (ESLP, 31. srpna 2021, Devriendt v. Belgie, CE:ECHR:2021:0831DEC003556719, bod 29).
- 97 Z toho důvodu bude opatření týkající se výkonu trestu neslučitelné s čl. 49 odst. 1 Listiny pouze tehdy, pokud bude mít za následek retroaktivní změnu samotného rozsahu trestu, který bylo možné uložit v den spáchání dotčeného trestného činu, která by tedy znamenala uložení přísnějšího trestu, než jaký bylo možné původně uložit. Pokud tomu tak v žádném případě není, když se toto opatření omezuje na prodloužení časové hranice pro podmíněné propuštění, může tomu být jinak, zejména pokud uvedené opatření v podstatě ruší možnost podmíněného propuštění nebo je součástí souboru opatření vedoucích ke zhoršení inherentní povahy trestu, jenž bylo původně možno uložit.
- 98 S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 524 odst. 2 a čl. 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci ve spojení s čl. 49 odst. 1 Listiny musí být vykládány tak, že pokud osoba, na kterou je vydán zatýkácí rozkaz na základě této dohody, namítá riziko porušení tohoto čl. 49 odst. 1 v případě předání do Spojeného království z důvodu pro tuto osobu nepříznivé změny podmínek podmíněného propuštění, ke které došlo po údajném spáchání trestného činu, pro který je tato osoba stíhána, je vykonávající justiční orgán povinen provést nezávislé posouzení existence tohoto rizika před rozhodnutím o výkonu tohoto zatýkácího rozkazu v situaci, kdy tento justiční orgán již vyloučil riziko porušení článku 7 EÚLP, na základě záruk, které obecně skýtá Spojené království, pokud jde o dodržování EÚLP, a možnosti též osoby podat stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva. Po tomto přezkumu bude moci tento vykonávající justiční orgán odmítnout výkon uvedeného zatýkácího rozkazu pouze v případě, že poté, co si od vystavujícího justičního orgánu vyžádal doplňující informace a záruky, má k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které prokazují, že existuje reálné riziko změny samotného rozsahu trestu, který bylo možno uložit v den spáchání předmětného trestného činu, což znamená uložení přísnějšího trestu, než jaký bylo možno původně uložit.

K nákladům řízení

- 99 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 524 odst. 2 a čl. 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska na straně druhé, ve spojení s čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie,

musí být vykládány tak, že

pokud osoba, na kterou je vydán zatýkácí rozkaz na základě této dohody, namítá riziko porušení tohoto čl. 49 odst. 1 v případě předání do Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z důvodu pro tuto osobu nepříznivé změny podmínek podmíněného propuštění, ke které došlo po údajném spáchání trestného činu, pro který je tato osoba stíhána, je vykonávající justiční orgán povinen provést nezávislé posouzení existence tohoto rizika před rozhodnutím o výkonu tohoto zatýkácího rozkazu v situaci, kdy tento justiční orgán již vyloučil riziko porušení článku 7 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě, na základě záruk, které obecně skýtá Spojené království, pokud jde o dodržování této úmluvy, a možnosti téže osoby podat stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva. Po tomto přezkumu bude moci tento vykonávající justiční orgán odmítnout výkon uvedeného zatýkácího rozkazu pouze v případě, že poté, co si od vystavujícího justičního orgánu vyžádal doplňující informace a záruky, má k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které prokazují, že existuje reálné riziko změny samotného rozsahu trestu, který bylo možné uložit v den spáchání předmětného trestného činu, což znamená uložení přísnějšího trestu, než jaký bylo možno původně uložit.

Podpisy.